

Εφη Μαχιμάρη

«ΉΤΑΝΕ ΚΙΣΜΕΤ, ΣΤΕΛΛΑ ΧΑΣΚΙΑ»

Εκδ. Ταξιδευτής, Αθήνα 2022

...Γεννήθηκα το 1918, την αυγή της νέας εποχής που χάραζε στη Σαλονίκη. Μεγάλωνα μαζί με την πόλη, που έκλεινε στα σωθικά της ξεριζωμούς και προσφυγιές. Ανέδιδε τον ανθρώπινο πόνο, τον καημό της φτώχειας, τους έρωτες και τα πάθη μέσα από σεβνταλίδικα τραγούδια στα Σεφαραδίτικα,

Αρμένικα, Τούρκικα, Ελληνικά.

Μουσικές και άνθρωποι μπήκαν στη ψυχή μου και ότι καταγραφεί στα βάθη της δεν ξεθωριάζει ποτέ. Αντίθετα, θέριευε το ασίγαστο πάθος μου για την μουσική και το τραγούδι.

Πρότυπο και στήριγμά μου η Ρόζα μου. Η Ρόζα Εσκενάζυ. Η μεγάλη star των Αθηναϊκών καμπαρέ. Είναι άπειρη η μουσική, έλεγα. Θα γίνω τραγουδίστρια. Και έγινα! Η φήμη της μικρής σεφαραδίτισσας με την βελούδινη φωνή απλώθηκε στη Σαλονίκη.

Ο Πόλεμος και το μπουζούκι μπαίνει δυναμικά στο προσκήνιο. "Όπως και να έχει Στέλλα είμαστε η γενιά που φέρνει άλλο άκουσμα", μου λέει ο Τσιτσάνης, που οι εμπνεύσεις του έφτιαχναν έναν παράδεισο μέσα στη Ναζιστική κόλαση. Μου δίνει τα πρώτα τραγούδια. Θα τα ηχογραφήσουμε στην Αθήνα. Έπρεπε πρώτα να ξεφύγω από τον στενό κλοιό των Γερμανών. Να μείνω ζωντανή τη στιγμή που τα τραίνα έπαιρναν τους Εβραίους της πόλης για το κολαστήριο του Άουσβιτς.

Αθήνα της κατοχής, της απελευθέρωσης, του εμφυλίου. Στη πληγωμένη πόλη η ζωή επιμένει. Οι δισκογραφικές εταιρείες ανοίγουν τις πόρτες και περνάμε για ηχογράφηση αφιονισμένοι από στίχους και μελωδίες. Ηχογραφώ σαν Στέλλα Χασκίλ το επίθετο που μου χάρισε ο αγαπημένος μου Τζάκο. Τσιτσάνης, Λαύκας, Χιώτης, Καλδάρης, Μητσάκης, Απόστολος Χατζηχρήστος, μου εμπιστεύονται τις νεογέννητες εμπνεύσεις τους. Τους αγαπώ για την εμπιστοσύνη τους και συγκινούμαι κι ας στροβιλίζεται γύρω μας η ακατάπαυστη ορμή της ιστορίας που καταγράφει την μετεμφυλιακή Αθήνα.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)